

vi skulle vente 600 Nar, inden vi begynde. Det ærede Ministerium møder min Modstand, fordi jeg, som en æret Taler' ogsaa før udvillede, ikke vil gaa ind paa den Skraaplan, at et Ministerium, som er i Mindretal i Folkethinget, alligevel skal kunne sidde og lade som om det var i Flertal. Det er det, jeg vil prøve at forhindre, og jeg troer, at det er rettest 'srag' at nedlægge Protest derimod. Om vi komme til en parlamentarisk Regjering nu, eller om det skal vare nogen Tid, er mig mindre magtpaaliggende. Den Diskussion, som fandt Sted imellem det ærede Medlem for Thisted Amts 4de Valgkreds (Schjorring) og den høitærede Finansminister, var mere en Diskussion mellem Venner, thi jeg henregner det ærede Medlem til Ministeriets Venner, siden han, uagtet den Dabel han udtalte, og som maasse var meget skarpere end den, jeg har fremsat, understøtter Ministeriet. Det er hos Venner, man finder Understøttelse, og det kommer kun lidet an paa, hvorledes man taler i en parlamentarisk Forsamling, naar man stemmer imod sin Tale; men det tror jeg, jeg paa en vis Maade kan sige, at den ærede Rigsdagsmand for Thisted Amts 4de Valgkreds gjør. Han er endog den Eneste, der her idag har taget til Orde for Finansloven; jeg siger ikke for Ministeriet, men jeg siger for Finansloven, thi det er to forskellige Ting. Henvisningerne til det engelske Underhus og Sammenligningen mellem dette og Folkethinget agter jeg altsaa ikke paa. Om end den ærede Rigsdagsmand for Thisted Amts 4de Valgkreds mener at kende de udenlandske Forhold; tror jeg dog, at han ikke er synderlig stiv deri, og dette slutter jeg af, at han kan drage en Sammenligning mellem Underhuset og Folkethinget og fordre, at Folkethinget skulde kunne stilles ved Siden af Underhuset. At Folkethinget, der repræsenterer det andet Kammer i et saa lille Land som Danmark, skulde kunne stilles lige med Underhuset, kan jeg ikke forstaa. Jeg tror, at Statenegtselsk, saaledes som den er udtrykt i Grundloven, er en Ret, der i sin Tid er paatænkt at maatte tilkomme Folkethinget i Nødsstilsælde. Udtrykket „vedtaget“ i Grundloven af 1849 og ligeledes i Grundloven af 1866 forekommer mig at danne et Grundlag for Betragtningen i denne Henseende. Naar man vil vedtage Noget, maa man dog være i en vis Overensstemmelse med den anden Part i Vedtagten; men de Dagsordener, som her ere vedtagne i Sessionens Løb, og den Adresse, som herfra er indgivet til Hs. Majestæt, vise dog, at man ikke er i Overensstemmelse med det ærede Ministerium. Jeg troer derfor, det vilde være meget feilagtigt, om man vilde vise sig i Overensstemmelse med Ministeriet med Hensyn til Finansloven; medens man er i Uoverensstemmelse med det med Hensyn til alle de øvrige vigtige Love i Rigsdagen. Det er denne Betragtning, som leder mig.

ning af en ualmindelig Akt, som vi ere opfordrede til at foretage. Medens vi ellers ere henviste til at tage selve det foreliggende Forslag i Betragtning, veie Grundene for og imod det, og derefter tage Beslutning, om man vil sige: Sa eller Nei; saa hedder det i Dag til os, at det er andre Hensyn, der skal være de afgjørende. Jeg har imidlertid, saavidt mig bevidst, altid fulgt den Grundsatning kun at tage Hensyn til det Forslags Indhold, dets Gaanlighed og Skadelighed, som forelaa, uden at spørge om, hvem det kom fra, eller hvem jeg kom til at staa sammen med, eller til at gaa imod. Jeg tror bedst at opfylde min Pligt mod det Kald, som er overdraget mig, ved ogsaa i Dag at følge denne levende Grundtanke. Vel taler man i Dag til os om, at hvis vi have Folkets Sag kjær og ville dets Vel, maa vi sige nei til Finansloven; ikke af Hensyn til dens eget Indhold; men af politiske Grunde, af Hensyn til at faae fjernet den nærværende Regjering. At vi have Magt til at negte en Regjering Medlemmerne til at forsætte Statens Styrelse, er det indrømmer jeg, en af de største politiske Rettigheder, der grundlovmæssig ere lagte i Folkerepresentationens Haand. Jeg skal tilføje, at jeg anser den for et af de største Goder, vor Forsamling har skjenket os. Det er sagt engang af Biskop Monrad, at naar Regjeringen kommer til os og forlanger, at vi skulle rejse os enten for at bevilge den Pengemidlerne til Statens Styrelse eller for paa anden Maade at sætte den i Stand til at blive ved at regjere, da have vi vor Styrke i, at vi kunne blive siddende paa vore Pladser. Sa, tilvisse, deri ligger vor Styrke, men vi skulle ogsaa tage os taagt for ikke at handle paa en Maade, at det, som saaledes er vor Styrke, forvandler sig til at blive vor Svaghed. Det er det stærkeste Vaaben, der er lagt i Folkerepresentationens Haand, men det er ogsaa det yderste Nødværgemiddel, den bør gribe til. Det er kun i store, alvorlige Diebliske, da det gjælder hele Folkets Ve og Vel, at man skal ty dertil, og dette stærke Vaaben er af den Beskaffenhed, at dersom det bliver brugt, jeg vil ikke sige blot paa en letfindig, men paa en mindre betænksom Maade, saa lammer det Haanden, der fører det. Det ligner i denne Henseende billedlig talt det Sværd, som Olsagnet minder om, der ikke kunde bruges til Vaaben leg, fordi det krævede Blod, hver Gang det blev draget, og hvis det ikke med Kraft kunde vendes mod Modstanderens Bryst, vendte sig og gjennemboede den, som holdt det i Haanden. Men hvad er det for Grunde, som anføres for, at vi skulle tage til dette vort stærkeste Nødværgemiddel, det stærkeste Vaaben; der ligger i vor Haand? Det er, som sagt, ikke Hensynet til Finanslovens eget Indhold, thi den er bleven vedtagen saaledes, at, som den nu foreligger, er det jo Folkethingets Flertals egne levende Tanker om Statshusholdningen, som have fundet Udtryk deri. Og saa de andre Forslag, som der

Fermansen: Det er i Dag en Affien-